

Eli aluksi, vaihdan päähenkilön nimen. Hän on nyt Caroline. Ja toiseksi, hyvyysmaa on nytten Myötätunnon ja ystävyysden maa. Ei muuta! ***** Ensimmäinen päivä Olen tainnut hukata suuntavaistoni, sillä en tiedä missä olen. Olen nälissäni ja janoissani. Astun kummalliseen köyteen ja tunnen kuinka yhtäkkiä se riuhtaisee minut ylösalaisin. - Hitto, mutisen ja alan leikata köyttä puukolla. Yht'äkkiä kuulen velhosotureitten ääniä. Paniikki ottaa minusta otteen ja leikkaan köyttä vauhdilla. Köysi napsahtaa poikki ja tipun maahan. Tipun selälleni ja maa alkaa pyöriä. Sitten kaikki pimenee. Herään sängyltä ja tunnen päässäni jotain. Päähänäni on sidottu side. Otan puukon ja kävelen ovesta. Siellä on -ihme ja kumma- toinen hyvyyskeiju, tosin vanhempi sellainen. Työnnän puukon taskuun ja annan itseni rentoutua. Vanha nainen huomaa minut ja hymyilee. - Ah, oletkin jo hereillä, hän sanoo. Hymyilen pienesti. - Kiitos kun pelastit minut. Olen Caroline, sanon. - Minä olen Katarina, ja sukuni viimeinen, hän sanoo ja huokaisee raskaasti. - Velhosoturit tappoivat koko sukuni, hän sanoo. - Minunkin perheeni kuoli heidän takiaan, sanon. Katarina katsoo minua ja hymyilee. - Minun erikoisosaamiseni on auttavaisuus. Mikä on sinun? Hän kysyy ja hymyilee. - En tiedä vielä. Testeissä ei selvinnyt, sillä juuri silloin velhosoturit hyökkäsivät sanon ja huokaisen. - Tässä on sinulle vähän ruokaa, Katarina sanoo ja lähtee ulos. Rupean syömään ja hetken päästä kuulen Katarinan huudon. - Katarina!! Huudan ja juoksen pihalle. Vereni seisahtuu kun näen Katarinan. Hän makaa maassa verisenä niska taitettuna. - Ei, ei, ei! Huudan ja kyyneleet virtaavat kasvoillani. - Koston tämän teille! KOSTAN! Huudan. Yksinäinen kaiku vastaa minulle. Vien Katarinan Kuolemanjoelle ja lasken hänet sinne. Näen kuinka suuri joukko ottaa hänet vastaan. Kuulen raksahduksen ja lennän puun taakse. Näen joukon velhosotureita menemässä Katarinan taloon. - Tyttö on ollut täällä! Kuulen jykevän äänen. Pyrähdän lentoon ja lennän koko päivän. Vasta illan suussa laskeudun niitylle. Teen itselleni ruohopatjan ja nukahdan. Katson yötaivasta ja silmäni lupsahtavat. Pian pimeys jo valtaa minut. ***** Anteeks, lyhyt osa.